

مقدمه:

بیماری منیر اختلالی در گوش داخلی است که تحت عنوان هیدروپس اندولنفاتیک با علت نامشخص نیز شناخته می شود. افزایش بیش از حد فشار در اندولنف می تواند منجر به چهارگانه ای از علائم شود: (۱) کاهش شنوایی نوسان کننده، (۲) سرگیجه اپیزودیک گهگاهی، (۳) وزوز گوش، و (۴) احساس پری در گوش. کاهش شنوایی عارضه ای پیشرونده در این بیماران است. با این حال، اعتقاد بر این است که تشخیص و درمان بموقع می تواند مانع کاهش شنوایی پیشرونده در بیماران منیری شود. این مطالعه درصدد بوده است یافته ها و تغییرات تست شنوایی را در بیماری منیر ارزیابی نماید.

مواد و روشها:

در این مطالعه مقطعی-تحلیلی، ۲۰۰ بیمار با تشخیص اخیر بیماری منیر در مرکز آموزشی-درمانی امام رضا (ع) طی مدت یک سال بررسی شدند. یافته های تست شنوایی پیش و ۳ ماه پس از آغاز درمان دارویی ثبت گردید. ارتباط بین تغییرات در تست شنوایی با جنسیت، سن، مدت بیماری و سطح شنوایی پایه بررسی شد.

نتایج:

۱۳۳ بیمار مونث و ۶۷ بیمار مذکر با سن متوسط ۴۵/۲۹ سال (انحراف معیار=۱۲/۱۶، حداقل-حداکثر: ۱۸-۸۷) در جامعه مورد مطالعه حضور داشتند. متوسط مدت بیماری ۳/۳۷ سال (خطای استاندارد میانگین=۰/۳۰، حداقل-حداکثر: ۱ هفته تا ۲۱/۷۳ سال) بود. متوسط

سطح شنوایی اولیه ۳۳/۳۲ دسی بل بود که بطور معنی داری ۳ ماه پس از درمان به ۲۶/۹۷ دسی بل تقلیل یافت ($p < 0/001$). هر دو عامل افزایش سن و افزایش مدت بیماری همراه با کاهش شنوایی شدیدتر و پاسخ ضعیف به درمان بودند. کاهش شنوایی دایم با افزایش سن (نقطه برش=۴۷ سال)، افزایش مدت بیماری (نقطه برش=۱/۴ سال)، و کاهش شدیدتر شنوایی پایه (نقطه برش=۳۸ دسی بل) مرتبط بود.

نتیجه گیری:

از آنجایی که مدت بیماری عامل پیش آگهی نامطلوبی برای پاسخ کاهش شنوایی به درمان دارویی است، تشخیص و آغاز درمان زودرس در بیماران مبتلا به بیماری منیر حیاتی است.

کلمات کلیدی: بیماری منیر، اودیومتری، کاهش شنوایی، پیش آگهی.